

findes Elementer, for hvem dette ikke staaar fuldt ud klart. Jeg vil for mit eget Partis Vedkommende haabe, at det mere og mere maa komme til at staa klart for disse Elementer, at saa er det. Men naar det ærede Medlem henvender disse Ord her i dette Ting, har det maaske ikke saa overdreven stor Virkning, og det har det vel heller ikke, naar jeg gør det. Men et skal jeg sige: Jeg tror, at det ærede Medlems Ord vilde have stærkere Vægt, naar han ogsaa vilde rette dem til sit eget Parti. Det kunde jo dog være, at der ogsaa inden for det var Dele, som ikke fuldt ud tiltraadte det ærede Medlems Udtalelse om, at naar han blot kunde faa „smaa“ Fremskridt, var han tilfreds. Det turde jo være, at naar det ærede Medlem blot kunde faa denne sin Anskuelse ret indført blandt sine egne, vilde det ogsaa blive medvirkende til, at denne Samling ikke fuldstændig kom til at svare til Betegnelsen „de smaa Forventningers“. Og saa paa et andet Punkt tror jeg, at det ærede Medlem paa en heldig Maade kunde gøre sin Indfyldelse gældende, nemlig ved at sørge for, at der fra dette Tings Side kunde blive det bedst mulige Samarbejde med det andet Ting, thi det turde dog være, at der i dette Ting er adskillige inden for det Parti, som det ærede Medlem tilhører, og blandt de andre, med hvem det mere eller mindre arbejder sammen, der, som jeg nævnte, just ikke sætte saa stor Pris paa de smaa Fremskridt, men netop se Udgangen paa helt andre Punkter. For det ærede Medlems Vedkommende nærer jeg ingen som helst Tvivl om, at det er hans oprigtige Mening.

Fra forskellige Sider fremkom der under Forhandlingerne i Gaar Udtalelser om, hvorledes det gik til med det forrige Ministeriums Afgang, og hvilke Grundene dertil vare. Det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (C. Hage) udtalte, at Grunden var den, at det afgaaede Ministerium hyerken havde Majoritet her eller oppe i det andet Ting, og at det faldt over sine egne Ben — omtrent saaledes tror jeg, at Udtalelsen faldt. Det ærede Medlem for Stege (F. Bojsen) udtalte — som det skulde synes ganske i Modsætning dertil — at det afgaaede Ministerium netop havde en Majoritet i begge Ting, men at det lod sig lede eller føre — hvad man nu skal sige — eller bøjede sig for Minoriteterne. Jeg synes nu, at ingen af disse Udtalelser ere fuldt ud rigtige, selv om der kan være lidt sandt paa begge Sider, hvad jeg for øvrigt skal erkende. For mig staaer det i

alt Fald, som om disse Minoriteter, om hvilke det ærede Medlem for Stege sagde, at de fik deres Vilje over for Majoriteterne, fandtes inden for de Majoriteter, som det ærede Medlem nævnte, at Ministeriet havde i begge Tingene. Jeg tror nemlig, at inden for de forskellige Partier, som det ærede Medlem mente støttede Ministeriet som Majoriteter, var der Minoriteter, som fik Overtaget, og det var maaske deri, det laa. Men eet i alt Fald var rigtigt af, hvad det ærede Medlem sagde, nemlig at man fra de forskellige Partiers Side med sjælden Iver fralagde sig Skylden for Ministeriets Afgang. Det skulde jo synes at være et Tegn paa, at man virkelig, som det blev sagt, mente, at det ikke var saa helt heldigt, at det gik saaledes. Jeg skulde nu tro, at Skylden — eller hvad man vil kalde det — laa alle tre Steder, baade her i dette Ting, oppe i det andet Ting og vistnok ogsaa noget hos Ministeriet selv, thi det kunde jo nok være, at der kunde have været manøvreret lidt behændigere ogsaa fra Ministeriets Side. Jeg hører til dem, som beklage, hvad der skete. Jeg kan gerne tilføje, at jeg skulde tro, at Ministeriet maaske havde haft et lidt længere Liv, hvis det paa et noget tidligere Stadium havde faaet omtrent den S sammensætning, som det senere fik. Det kan der jo imidlertid disputeres frem og tilbage om, ingen kan vide det, men jeg tror, at dette Ministerium endnu havde haft en Gerning at gøre, og jeg beklager derfor, at det gik af.

Samtidig med, at man omtaler det afgaaede Ministerium, er det jo naturligt, at man ogsaa henvender sig til det ny Ministerium, som traadte i dets Sted. Jeg kan da ikke sige andet, end at jeg haaber, at det paa mange Punkter vil træde i det gamle Ministeriums Fodspor, af hvilket det jo i ret væsentlig Grad, ogsaa rent personlig set, maa siges at være en Fortsættelse. Men eet kunde jeg ganske vist ønske det høje Ministerium, nemlig at det — idet det som sagt paa mange Punkter og i væsentlig Grad træder i det gamles Fodspor — netop fordi det ifølge den Maade, hvorpaa det er blevet til, og ifølge de Udtalelser, som man hører fra de forskellige Partiers Side, ikke er noget Partiministerium, maa vide at hævde en noget større Fasthed til begge Sider — jeg tillader mig at betone til begge Sider. Hvis det skulde lykkes det høje Ministerium, og hvis det samtidig, som jeg sagde, paa væsentlige Punkter træder i det gamles Fodspor, skulde jeg haabe, at denne